

Προς τους κ.κ. Υπουργούς Οικονομικών, Ανάπτυξης και Ανταγωνιστικότητας

Θέμα: Ελληνικές επιχειρήσεις εκπατρίζονται

Η απόφαση του ομίλου Βιοχάλκο να μεταφέρει την έδρα του στο εξωτερικό αποδεικνύει, και με τον πιο ξεκάθαρο τρόπο, το πρόβλημα επιβίωσης που αντιμετωπίζουν όλες σχεδόν οι ελληνικές επιχειρήσεις, που δραστηριοποιούνται στη χώρα, και όχι μόνο οι μεγάλες. Η πιστωτική ασφυξία που έχει παραλύσει την ελληνική αγορά καθιστά σχεδόν απαγορευτική τη λειτουργία ακόμα και υγιών επιχειρήσεων, όταν οι τραπεζικές στρόφιγγες εξακολουθούν να παραμένουν ακόμα ερμητικά κλειστές. Ακόμα όμως και αν κατορθώσουν να εξασφαλίσουν κάποιου είδους χρηματοδότηση, τα επιτόκια είναι κυριολεκτικά απαγορευτικά με αποτέλεσμα να εξανεμίζεται το όποιο ανταγωνιστικό πλεονέκτημα διαθέτουν.

Η κυβέρνησή σας έχει αποτύχει παταγωδώς στη σταθεροποίηση του τραπεζικού συστήματος παρά τη διοχέτευση σ' αυτό τεράστιων πόρων τα τελευταία χρόνια, όπως αποδεικνύεται όχι μόνο από τη ΒΙΟΧΑΛΚΟ αλλά και από άλλες ανάλογες περιπτώσεις, όπως της ΦΑΓΕ και της 3Ε, και από τις εκατοντάδες χιλιάδες μικρομεσαίες επιχειρήσεις που βρίσκονται σήμερα σε χρηματοδοτική ομηρία.

Η εταιρεία μεταφέρεται σε μια άλλη χώρα λόγω του χρηματοδοτικού κόστους. Σκοπός η διευκόλυνση της χρηματοδότησής της. Δεκάδες άλλες μικρότερες επιχειρήσεις επενδύουν σε χώρες της κεντρικής Ευρώπης και όχι στην Ελλάδα. Οι αλληπάλληλες εξαγγελίες του πρωθυπουργού, ότι η ανάκαμψη πλησιάζει και ότι η ανεργία θα μειωθεί από τις επενδύσεις που έρχονται, αποδεικνύονται ευσεβείς και παντελώς ανεκπλήρωτοι πόθοι. Η πραγματικότητα είναι πολύ διαφορετική. Το success story της προσέλκυσης επενδύσεων μετατρέπεται σε εφιάλτη φυγής εταιρειών με τεράστια σημασία, μιας και μόνο οι τρεις αυτές εταιρείες (ΦΑΓΕ, 3Ε, Βιοχάλκο) αντιπροσωπεύουν σχεδόν το 4% του ΑΕΠ της χώρας.

Το χτύπημα, το οποίο δέχεται σήμερα η επιχειρηματικότητα στην Ελλάδα, βρίσκει στις εταιρείες κατευθείαν στην καρδιά. Πλήττει βαθειά την ανταγωνιστικότητά τους, με αποτέλεσμα κάθε νέα εκκίνηση, κάθε ελπιδοφόρο σχέδιο, κάθε προσπάθεια να ξεφύγει ο επιχειρηματίας από το μίζερο περιβάλλον της εγχώριας πραγματικότητας να κολλά στο κόστος του χρήματος.

Η απόφαση να μεταφέρει η ΒΙΟΧΑΛΚΟ την έδρα της στο Βέλγιο ήταν κυριολεκτικά ψυχρολουσία για την κυβέρνηση. Η εταιρεία έχει ένα ειδικό βάρος για την ελληνική βιομηχανία. Πόσο πειστική είναι τώρα η παρέλαση στο Μαξίμου των στελεχών από πολυεθνικές, που υπόσχονται επενδύσεις, όταν ένας-ένας αποφασίζουν και φεύγουν οι δικοί μας;

Οι βιομήχανοι διαμαρτύρονται μόνιμα τα τελευταία χρόνια για το κόστος ενέργειας, τα υψηλά επιτόκια, την έλλειψη χρηματοδότησης, την υπερφορολόγηση. Αντιλαμβάνεστε στην κυβέρνηση, ότι η κατάσταση έφθασε πλέον σε οριακό σημείο; Προφανώς το αντιλαμβάνεστε. Αλλά έχετε αποφασίσει να εφαρμόσετε το πρόγραμμα «προσαρμογής» και δεν μπορείτε να συγκρουστείτε για να προχωρήσετε σε μειώσεις φόρων. Η τρόικα εξολοθρεύει συνειδητά μεγάλες ελληνικές επιχειρήσεις. Τα τελευταία χρόνια παρακολουθούμε τον παραγωγικό ιστό της Ελλάδας να καταρρέει. Ο κατάλογος μικραίνει επικίνδυνα.

Ερωτώνται οι κ. κ. Υπουργοί:

Την ίδια ώρα που ο πρωθυπουργός συζητά με εκπροσώπους πολυεθνικών εταιρειών και διάφορους επενδυτές, τεράστιες εταιρείες επιλέγουν τις διασυνοριακές διαπραγματεύσεις με ταυτόχρονη απομάκρυνσή τους από την Ελλάδα. Πόσο θετική εικόνα διαμορφώνεται από όλο αυτό και πόσο βοηθά την εικόνα της χώρας κατ' επέκταση; Πόσο εύκολο είναι τελικά να πείσουμε τους ξένους επενδυτές να δραστηριοποιηθούν στην Ελλάδα; Όταν οι μη Έλληνες επιχειρηματίες βλέπουν τις ελληνικές επιχειρήσεις να εκπατρίζονται, επειδή υπερφορολογούνται και επειδή αδυνατούν να χρηματοδοτηθούν, πόσες πιθανότητες άραγε υπάρχουν να έρθουν εδώ να επενδύσουν;

ΜΑΡΙΑ ΚΟΛΛΙΑ – ΤΣΑΡΟΥΧΑ

ΣΤ' Αντιπρόεδρος Βουλής των Ελλήνων

Την φυγή των μεγάλων επιχειρήσεων και τον αργό θάνατο όσων επιχειρήσεων δραστηριοποιούνται ακόμη στη χώρα προκαλεί η έλλειψη τραπεζικής χρηματοδότησης. Το τραπεζικό σύστημα, ακόμη και μετά την ανακεφαλαιοποίησή του, δηλώνει αδυναμία να ανταποκριθεί στο ρόλο του στη χρηματοδότηση της οικονομίας. Στο επτάμηνο φέτος, η αρνητική ροή χρηματοδότησης ξεπέρασε τα 3,5 δις ευρώ. Η προσδοκία περί παροχής κάποιας ρευστότητας προς την πραγματική οικονομία μετά την ολοκλήρωση της ανακεφαλαιοποίησης εξανεμίζεται, αφού το τραπεζικό σύστημα επικαλείται το δικό του χρηματοδοτικό κενό ύψους 60 δις ευρώ λόγω μείωσης των καταθέσεων και την αδυναμία χρηματοδότησής του από τις διεθνείς αγορές ως επιχείρημα για τη διατήρηση των παγωμένων πιστώσεων. Πρέπει να επισημανθεί, ότι ακόμη και κοινοτικά προγράμματα, στα οποία είναι αναγκαία η συνδρομή των τραπεζών, παραμένουν σχεδόν ανενεργά και δεν επιτρέπουν την αποφόρτιση της αγοράς. Παρότι η πλευρά των τραπεζών κάνει λόγο για μειωμένη ζήτηση και περιορισμένες επενδυτικές προτάσεις, το σίγουρο είναι ότι ακόμη και επιχειρήσεις που μπόρεσαν και άντεξαν στην κρίση στηριζόμενες σε ισχυρά μεγέθη, κινδυνεύουν από την έλλειψη χρηματοδότησης και την καχυποψία με την οποία αντιμετωπίζονται από το τραπεζικό σύστημα, επικαλούμενο αυστηροποίηση των κριτηρίων χρηματοδότησης.

Η επαναφορά της ροής χρηματοδότησης συνδέεται με την ενίσχυση της καταθετικής βάσης και την αποκλιμάκωση των επισφαλειών των τραπεζών, εξελίξεις αλληλένδετες με την ανάκαμψη, η οποία προϋποθέτει, όμως, την ενίσχυση της οικονομίας με τραπεζικά κεφάλαια. Πρόκειται δηλαδή για ένα φαύλο κύκλο και που δεν μπορεί να σπάσει, ειδικά στην παρούσα φάση που η αξιολόγηση της BlackRock και η πίεση προς αναδιάρθρωση οδηγούν σε υποχώρηση της δραστηριότητας, αντί της αναγκαίας στήριξης της αγοράς. Πέραν του οξύτατου προβλήματος της ελλειπούς χρηματοδότησης, και το κόστος της περιορισμένης ρευστότητας είναι τέτοιο που καθιστά σχεδόν απαγορευτικό το δανεισμό, εξαναγκάζοντας όσες επιχειρήσεις έχουν τη δυνατότητα, να αναζητούν πρόσβαση στις διεθνείς αγορές.

Είναι δυνατόν η οικονομία να ανακάμψει, όταν οι τράπεζες συνεχίζουν να δίνουν τα δάνεια με το σταγονόμετρο; Δίχως επαρκή ρευστότητα, όλες οι επιχειρήσεις αναγκάζονται να φυτοζωούν, χάνουν διαρκώς μερίδιο από την αγορά, η όποια ανταγωνιστικότητά τους εξανεμίζεται. Μαζί με τις επιχειρήσεις, υποφέρουν και οι εργαζόμενοι, που βλέπουν τις θέσεις εργασίας τους είτε να χάνονται, είτε στην καλύτερη περίπτωση να αμείβονται με μεγάλες καθυστερήσεις, μηνών ή ακόμη και ετών. Πώς μπορεί να επενδύσει υπό αυτές τις δραματικές συνθήκες ένας επιχειρηματίας, όταν δεν μπορεί να κρατήσει καν ζωντανή την επιχείρησή του; Πώς θα αναπνεύσει η οικονομία και όταν της λείπει το πολύτιμο οξυγόνο της ρευστότητας; Το ρόλο του το τραπεζικό σύστημα τον έχει δυστυχώς απεμπολήσει, δυστυχώς και με δικιά σας τεράστια ευθύνη.

Οι εταιρείες φεύγουν για έναν κύριο λόγο: Για το κόστος του χρήματος. Με την έδρα τους στο εξωτερικό μπορούν να χρηματοδοτηθούν με 4-5% χαμηλότερα από ό,τι στην Ελλάδα. Η διαφορά μεταφράζεται σε δεκάδες και ίσως εκατοντάδες εκατομμύρια ευρώ για εταιρείες όπως η ΒΙΟΧΑΛΚΟ. Πρόκειται για ένα πρόβλημα που προκάλεσε το Μνημόνιο και η κατάρρευση του τραπεζικού συστήματος μέσω της αχαλίνωτης ύφεσης και του καταστροφικού κουρέματος που επέβαλαν τα εκδικητικά συμπλέγματα των Γερμανών και η ακόρεστη απληστία funds του εξωτερικού για άλωση του ελληνικού τραπεζικού συστήματος.

Το περιβάλλον έντονης ύφεσης στο οποίο έχει εγκλωβιστεί τα τελευταία χρόνια η ελληνική οικονομία έχει αλλάξει άρδην την εικόνα της εγχώριας αγοράς, φέρνοντας κυριολεκτικά σε απόγνωση ένα μεγάλο τμήμα των μελών της. Η μειωμένη ζήτηση, αγαθών και υπηρεσιών, αποτελεί ένα από τα ισχυρότερα πλήγματα τα οποία δέχεται η επιχειρηματικότητα στην Ελλάδα ήδη από το 2008, όταν ξέσπασε διεθνώς η κρίση, και, πλέον σήμερα, παρουσιάζει την πιο επιθετική της μορφή, οδηγώντας χιλιάδες επιχειρήσεις σε λουκέτο.

Οι ελληνικές επιχειρήσεις έχουν μηδενικές πηγές χρηματοδότησης. Μόνη ίσως εξαίρεση αποτελούν τα ευρωπαϊκά προγράμματα, που όμως και αυτά χορηγούνται μετ' εμποδίων και σε χρόνο που δεν αρμόζει στην ταχύτητα που απαιτεί το επιχειρείν σήμερα. Όσες επιχειρήσεις καταφέρνουν να εξασφαλίσουν τραπεζικά κεφάλαια τους στοιχίζει ιδιαιτέρως ακριβά. Τα επιτόκια χορηγήσεων κινούνται σε ιδιαιτέρως υψηλά επίπεδα σε σχέση με άλλες ευρωπαϊκές αγορές, στις οποίες μια εταιρεία με έδρα την Ελλάδα ούτε καν διανοείται να απευθυνθεί, διότι οι ξένες τράπεζες λογίζουν τη χώρα μας ως χώρα υψηλού ρίσκου και δεν χρηματοδοτούν παρά ελάχιστα επενδυτικά προγράμματα, κυρίως εταιρειών που, είτε έχουν μεταφέρει την έδρα τους στο εξωτερικό, είτε διατηρούσαν συναλλακτικές σχέσεις με ξένα τραπεζικά funds πριν από το ξέσπασμα της κρίσης.

ΜΑΡΙΑ ΚΟΛΛΙΑ – ΤΣΑΡΟΥΧΑ
ΣΤ' Αντιπρόεδρος Βουλής των Ελλήνων

Η πολιτική των μνημονίων αποσαθρώνει την παραγωγική βάση της χώρας. Η λιτότητα καταστρέφει τον παραγωγικό ιστό και όσο περισσότερο διαρκεί τόσο πιο δύσκολη θα γίνεται η ανάκαμψη της οικονομίας και η ανάσχεση της ανεργίας. Οι επιχειρήσεις, αντί να έρχονται, φεύγουν. Πως θα έρθει έτσι η ανάπτυξη και που τη βλέπει ο κ. Σαμαράς σε έξι χρόνια; Πως πιστεύετε , ότι το 2014 το κλίμα θα αντιστραφεί; Η απλά αντιλαμβάνεστε τις ελπίδες για πραγματικότητα; Η διάλυση του έτσι κι αλλιώς ισχνού παραγωγικού ιστού της χώρας ήταν εξ αρχής θεμελιώδης επιλογή της καταστροφικής πολιτικής των μνημονίων που προωθούν τρόικα και δανειστές, κι εσείς αδιαμαρτύρητα ακολουθείτε. Εως πότε ;

Αθήνα, 19 Σεπτεμβρίου 2013

Η Ερωτώσα Βουλευτής

Μαρία Κόλλια Τσαρουχά
ΣΤ' Αντιπρόεδρος της Βουλής των Ελλήνων
Βουλευτής Ν. Σερρών